

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ.

Υπό ROBERTOT ΛΟΤΑΟΒΙΚΟΤ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ἡ τετράγωνος πλατεία, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ Τζέκυλ, ἦτο πλήρης ἀνέμου καὶ κονιορτοῦ. Οἱ γυμνοὶ κλάδοι τῶν δένδρων συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλους, ἀπαισίως κροτοῦντες.

Ὁ Παῦλος, ὅστις καθ' ὅλον τὸν διανυθέντα δρόμον προεπορεύετο τοῦ δικηγόρου κατὰ δύο περίπου βήματα, ἐσταμάτησεν αἰφνης, μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν πλατείαν, καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του, εἰ καὶ ὁ ἀνεμος ἔπνεε παγετώδης, ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καταρρέοντα ἰδρώτα. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ ὑγιής ἰδρώς, ὅστις προκαλεῖται διὰ τῆς ταχείας κινήσεως· ἦσαν αἱ ψυχραὶ καὶ βαρεῖαι σταγόνες, τὰς ὁποίας ἐκθλίβει ὁ φόβος, διότι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο κάτωχρον καὶ πελιδνόν, ἡ φωνὴ του βραγχνὴ καὶ τρέμουσα, ὅτε στράφεις πρὸς τὸν Οὔττερσον εἶπε:

«Τώρα ἐφθάσαμεν ἐπὶ τόπου, κύριε: ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ καλὸν τέλος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!»

«Ἀμήν,» εἶπεν ὁ Οὔττερσον μετ' ἐπισημότητος.

Ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκρουσεν ἐλαφρῶς καὶ μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν, ἣτις ἠνοιχθῇ μόνον ὀλίγον τι, καὶ μία φωνὴ ἠρώτησεν ἔσωθεν:

«Σεῖς εἰσθε, Παῦλε;»

«Ναί, ἀνοίξατε τὴν θύραν.»

Ἡ μεγάλη στοὰ ἐφωτίζετο δι' ἀπλέτου φωτός, ἐν τῇ θερμάστρᾳ ἔκαιε δυνατὸν πῦρ, καὶ περὶ τὴν θερμάστραν ἴσταντο πυκνοὶ πλησίον ἀλλήλων, ὥς πρόβατα ἐν τῇ μάνδρᾳ, πάντες οἱ ὑπηρεταὶ καὶ αἱ ὑπηρετρίαι τοῦ οἴκου.

«Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶνε ὁ κύριος Οὔττερσον» ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ μαγείρισσα καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν δικηγόρον ὥσπερ θέλουσα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ. —

«Τί κάμνετε ὅλοι ἐδῶ;» εἶπεν ὁ Οὔττερσον ὀλίγον τι δυσηρεστημένος. «Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται τακτικὸν πρᾶγμα. Αὐτὸ θὰ δυσηρεστῇ πολὺ τὸν κύριον Δόκτωρα.»

«Φοβοῦνται ὅλοι,» εἶπεν ὁ Παῦλος.

Γενικὴ σιγὴ ἐπηκολούθησε, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς θαλαμηπόλου.

«Ἡσυχάσετε δά!» ἐφώναζεν ὁ Παῦλος μετὰ σφοδρότητος, ἣτις οὐδαμῶς συνεβίβαζετο πρὸς τὴν συνήθη πραότητα καὶ ἀταραξίαν αὐτοῦ, καὶ ἣτις ἐμαρτύρει μόνον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐσωτερικὴν ταραχήν. Εἰς ὧν τὰ πρόσωπα ἦτο καταφανὴς ἡ αὐτὴ ἔκφρασις ἀπείρου φόβου καὶ τρόμου, ἣν εἶχε παρατηρήσῃ ὁ Οὔττερσον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Παύλου. Οὗτος ἔλαβε τώρα ἐν κηρίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ παρεκάλεσε τὸν δικηγόρον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

«Περιπατεῖτε σιγὰ σιγὰ» εἶπεν αὐτῷ, «Πρέπει ν' ἀκούσετε, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀκουσθῇτε. Καὶ πρὸ πάντων σὰς συνιστῶ τὸ ἐξῆς: ἂν τυχὸν σὰς παρακαλέσῃ νὰ εἰσέλθῃτε, μὴ ὑπακούσητε, πρὸς Θεοῦ!»

Τοιαύτην παραίνεσιν ἐκ μέρους τοῦ Παύλου δὲν ἐπερίμενε ποτὲ ὁ Οὔττερσον· οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ὑπηρετοῦ κατεδουρήθησαν καὶ συνετάραζαν αὐτόν. Οὐχ ἥττον ὅμως ὁ δικηγόρος συνέτεινεν ὅλας τὰς δυνάμεις

νάμεις καὶ ἠκολούθησε τὸν Παῦλον. Διαβάντες τὴν αὐλὴν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀνατομείου, ἣτις εὐρίσκετο εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν ἀταξίαν καὶ ἀκαταστασίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ Οὔττερσον. Ὁ Παῦλος συνέτεινεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ ὅλον του τὸ θάρρος, ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου.

«Ὁ κύριος Οὔττερσον εἶνε ἐδῶ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον δόκτωρα,» ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνήν, συγχρόνως δὲ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Οὔττερσον, ν' ἀκροασθῇ προσεκτικῶς.

«Εἰπέτε του ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον,» ἀπήντησεν ἔσωθεν μία κλαυθμυρίζουσα καὶ ἀσθενὴς φωνή. «Λυποῦμαι, δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ κανένα.»

«Πολὺ καλὰ, κύριε δόκτωρ» εἶπεν ὁ Παῦλος μὲ δυνατὴν φωνήν, μὲ ἔκφρασιν τινα θριαμβευτικῆς ἱκανοποιήσεως. Εἶτα δὲ λαβὼν τὸ κηρίον ἐπανήγαγε τὸν δικηγόρον εἰς τὴν οἰκίαν.

«Κύριε Οὔττερσον, σὰς ἐρωτῶ: ἦτο αὕτη ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου μου;»

«Φαίνεται πολὺ μεταβεβλημένη,» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, ὅστις εἶχε γείνη κάτωχρος.

«Μεταβεβλημένη;» ἀνέκραζεν ὁ Παῦλος, «Εἶμαι τώρα εἴκοσι ἔτη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ διακρίνω τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου μου; — Ὅχι, κύριε! αὕτη δὲν ἦτο ἡ φωνὴ του. Ὁ κυριὸς μου εἶνε νεκρός, ἐφονεύθη. Ἐφανίσθη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ἀπὸ τότε ὅπου τὸν ἤκουσα νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ποῖος τώρα εὐρίσκεται εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Θεὸς εἰξεύρει· καὶ ὅτι μένει τόσον ἥσυχος ἐκεῖ μέσα, εἶνε ἀκατανόητον θράσος, κύριε Οὔττερσον.»

«Εἶνε παράδοξος ἱστορία, Παῦλε, πολὺ παράδοξος ἱστορία» εἶπεν ὁ Οὔττερσον. «Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ ἐφονεύθη, εἶνε ὅμως ἀπίθανον ὅτι ὁ φονεὺς μένει ἀκόμη ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅχι, ὄχι, Παῦλε, δὲν εἶνε πιθανόν, δὲν εἶνε δυνατόν.»

«Κύριε Οὔττερσον,» εἶπεν ὁ Παῦλος, «Εἶνε δύσκολον νὰ σὰς πείσω, καὶ ὅμως θὰ κατορθώσω νὰ σὰς πείσω. Καθ' ὅλην τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐβδομάδα, αὐτός, εἴτε αὐτὸ τὸ ὄν, τὸ ὅποιον μένει εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἐζήτει ἰδιαίτερόν τι φάρμακον καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ τὸ λάβῃ ἀπὸ κανένα μέρος. Ὁ κύριος δόκτωρ συνειθίξε πολλάκις νὰ γράφῃ τὰς διαταγὰς του εἰς μικρὰ τεμάχια χάρτου, τὰ ὅποια ἐγὼ εὗρισκα κατόπιν εἰς τὴν κλίμακα. Αὐτὸ λοιπὸν ἐγένετο καὶ καθ' ὅλην τὴν περασμένην ἐβδομάδα· δὲν εὗρισκα ἄλλο παρὰ χαρτὰ μὲ τοιαύτας διαταγὰς, καὶ ἡ θύρα ἦτο πάντοτε κλεισμένη. Ἀκόμη καὶ τὸ φαγητὸν τὸ ὅποιον ἐτοποθέτουν ἔμπροσθεν τῆς θύρας, τὸ ἔπαιρνε κρυφά, ὅταν ἤξευρε ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ νὰ τὸν ἴδῃ. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν, πολλάκις δύο καὶ τρεῖς φορές, ἐλάμβανα διαταγὰς καὶ ἔτρεχα εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ εἰς ὅλα τὰ

Ο ΑΡΤΟΣ ΗΜΩΝ Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ.

Εικὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ed. Selzam.

ἐμπορικὰ καταστήματα χημικῶν ὑλῶν. Καὶ ὅσakis τῷ ἔφερον τὸ ζητούμενον, πάντοτε ἐλάμβαναν νέας διαταγὰς μὲ τὰ αὐτὰ παράπονα, ὅτι τὸ φάρμακον δὲν εἶνε γνήσιον καὶ νὰ τὸ δώσω ὀπίσω· καὶ ἔπειτα ἠκολούθει νέα παραγγελία εἰς ἄλλην φάρμακον. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, φαίνεται ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ φάρμακον ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν, ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος.»

«Μήπως ἔχετε ἀκόμη κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χαρτιά;» ἠρώτησεν ὁ Οὐττερσον.

Ὁ Παῦλος ἐζήτησεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ τεμάχιον χάρτου ζαρωμένον, τὸ ὅποιον ὁ δικηγόρος ἀνέγνωσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς: Ὁ δόκτωρ Τζέκυλ ἔγραφεν εἰς τὸν ιδιοκτήτην μεγάλου τινὸς καταστήματος χημικῶν ὑλῶν, ὅτι τὸ πρὸ μικροῦ ἀποσταλὲν αὐτῷ φάρμακον ἦτο νενοθευμένον καὶ ἐντελῶς ἀχρηστον· καὶ ὅτι εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ τινος χρόνου μεγάλην ποσότητα τοῦ φαρμάκου τούτου, καὶ παρεκάλει αὐτὸν θερμότατα νὰ ἐξετάσῃ μήπως ἔχῃ ἀκόμη ποσὸν τι τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀδιάφορον δὲ πόσον στοιχίζει· διότι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ ἔχει τὴν μεγίστην σπουδαιότητα δι' αὐτόν. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη μὲ ἥσυχον ἐμπορικὸν ὕφος· εἰς τὰς ἐπομένας ὁμως γραμμὰς ἐφαίνετο καθαρά ὅτι ὁ γράψας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν του. Ταχέως καὶ δυσαναγνώστως γεγραμμένα ἠκολούθουν αἱ λέξεις: «Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μοῦ προμηθεύσετε ὀλίγον τι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκεῖνου εἶδους!»

«Αὕτη εἶνε πολὺ ἀξιοπερίεργος ἐπιστολὴ» εἶπεν ὁ Οὐττερσον. «Πῶς συνέβη νὰ μείνῃ ἀνοικτὴ εἰς χεῖράς σας;»

«Ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ὠργίσθη φοβερά καὶ μοῦ ἔρριψε τὸ γράμμα εἰς τὸ πρόσωπον» εἶπεν ὁ Παῦλος.

«Αὐτὸ βεβαίως εἶνε τὸ γράψιμον τοῦ Δρ. Τζέκυλ» εἶπεν ὁ δικηγόρος.

«Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ἰδικόν του» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος μετὰ τινος ἐρεδισμού «ἀλλὰ τί μὲ μέλει δι' αὐτό; Ἐγὼ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.»

«Τὸν εἶδετε; Καί;»

«Θὰ σὰς εἰπῶ πῶς συνέβη. Εἰσῆλθον αἴφνης εἰς τὸ ἐργαστήριον. Εἶχε καταβῇ κρυφίως καὶ ἀνεκάτευε τὰ ἀγγεῖα μὲ τὰς χημικὰς ὑλὰς. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὅποιον συνήθως ἐργάζεται, ἦτο ἀνοικτὴ. Μόλις μὲ εἶδε, ἔβγαλε μίαν δυνατὴν φωνὴν καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα δρομαῖος ὥς νὰ κατεδιώκετο ὑπὸ ἀγρίου θηρίου. Τὸν εἶδα μόλις μίαν στιγμὴν, ἀλλ' αὕτη ἡ στιγμὴ ἦτο ἀρκετὴ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἀνωρθώθησαν· ἀκόμη καὶ τώρα παγώνω, ὅταν τὸ συλλογίζωμαι. Ἄν αὐτὸς ἦτο ὁ κύριός μου, διατὶ ἐφόρει προσωπίδα; Ἄν αὐτὸς ἦτον ὁ κύριός μου, διατὶ ἐξέπεμπεν ὀξεῖας καὶ ἀλλοκότους κραυγὰς καὶ ἔτρεχεν ὥς διωκόμενος; Ὁ Θεὸς γινώσκει μὲ πόσῃ πίστιν καὶ ἀρσένῳ ὑπηρετήσα τὸν κύριόν μου ἐπὶ τόσα ἔτη! . . . Ὁ Θεὸς μου, Θεὸς μου!» . . . Ὁ γηραιὸς ὑπηρετὴς ὑπὸ τῆς συγκινήσεως νικηθεὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

«Αὐτὰ ὅλα εἶναι πολὺ παράδοξα πράγματα, Παῦλε» εἶπεν ὁ δικηγόρος «ἀλλὰ νομίζω ὅτι βλέπω μίαν φαινην ἀκτῖνα εἰς αὐτὸ τὸ σκότος: Ὑποθέτω, ὅτι ὁ κύ-

ριός σας πάσχει ἴσως ἀπὸ μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν φοβερῶν νόσων, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον βασανίζουν ἀλλὰ καὶ παραμορφώνουσι τὸ σῶμα. — Ἐκ τούτου ἴσως προέρχεται καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς φωνῆς του, καὶ διὰ τοῦτο φορεῖ προσωπίδα καὶ ἀποφεύγει τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς του· διὰ τοῦτο καὶ ζητεῖ μὲ τόσῃ ἀνησυχίαν καὶ ἀνυπομονησίαν νὰ λάβῃ τὸ ἱατρικόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐλπίζει ἀνακούφισιν καὶ θεραπείαν. — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ ἀπατάται. Αὕτη εἶνε ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστικοῦ, τὴν ὁποίαν εὕρισκω. Βεβαίως εἶνε πολὺ λυπηρόν, ἀλλὰ ὄχι τὸ λυπηρότατον πάντων, ὅσα δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ.»

«Κύριε Οὐττερσον!» εἶπεν ὁ Παῦλος μὲ κάτωχρον πρόσωπον καὶ μὲ τρέμουςαν φωνήν, «Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, αὐτὸ τὸ ὄν, τὸ ὅποιον εἶδα, δὲν εἶνε ὁ κύριός μου!» Εἶτα δὲ στρέψας πέραν τοῦ τὰ βλέμματα, ὥσει δέλων νὰ βεβαιωθῇ ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἀκούει τοὺς λόγους του, προσέθηκεν: «Ὁ Κύριός μου ἦτο ὑψηλὸς καὶ ὠραίος ἄνθρωπος — ἐνῶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶδα, ἦτο νᾶνος.»

Ὁ Οὐττερσον προσεπάθησε νὰ φέρῃ ἀντίρρησιν τινα, ἀλλ' ὁ γηραιὸς ὑπηρετὴς, εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡρεδισμένος, διέκοψεν αὐτόν, εἰπὼν «Τί λέγετε; Νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν ν' ἀναγνωρίσω τὸν κύριόν μου, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι ἔτη ὅπου τὸν ὑπηρετῶ; Νομίζετε, ὅτι δὲν ἠξέυρω ἀκριβέστατα, εἰς ποῖον ὕψος φθάνει ἡ κεφαλὴ του, ὅταν ἴσεται εἰς τὴν θύραν, ὅπου τὸν ἐβλεπα κατ' ἐκάστην πρωίαν; Ὁχι, ὄχι! Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶδα, δὲν ἦτον ὁ κύριός μου, ὄχι, δὲν ἦτον ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ! — Ὁ Θεὸς εἰξεύρει τί ἦτο, ἀλλὰ δὲν ἦτον ὁ κύριός μου, ἀγαπητέ μου κύριε Οὐττερσον. — Ὁ κύριός μου δὲν εὕρισκεται πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων, ἐδολοφονήθη!»

«Παῦλε!» ἐφώναζεν ὁ Οὐττερσον, «Ἄν ἐπιμένῃς εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς σου, τότε ἐγὼ θεωρῶ ὡς καθήκόν μου νὰ ἐξευρευνήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον. — Πρὸ παντός ἄλλου ἐπεθύμουν νὰ μὴ λυπήσω τὸν παλαιόν μου φίλον. Κατ' ὅσον εἰμπορῶ νὰ κρίνω ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, εἶνε ἀκόμη ζωντανός. Καὶ τώρα εἶμαι ἀποφασισμένος ν' ἀνοίξω τὴν θύραν, διὰ τῆς βίας.»

«Ἄ κύριε Οὐττερσον! τώρα ὁμιλεῖτε ὅπως ἐπεθύμουν» ἀνέκραζεν ὁ ὑπηρετὴς.

«Καὶ τώρα ἔρχεται τὸ δεύτερον ζήτημα,» εἶπεν ὁ δικηγόρος: «Ποῖος θὰ θραύσῃ τὴν θύραν;»

«Σεῖς καὶ ἐγὼ, ἐννοεῖται» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

«Καλὰ λοιπὸν» εἶπεν ὁ Οὐττερσον «ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἐπακολουθήσῃ, ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλην τὴν εὐθύνην.»

«Ἴδου ἕνας πέλεκυς· πηγαίνω ἀμέσως νὰ φέρω καὶ ἐν ἄλλο ἐργαλεῖον ἀπὸ τὸ ὑπόγειον» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

Ὁ δικηγόρος ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ βαρὺ ἐργαλεῖον, καὶ ἠρώτησε «Εἰσθε βέβαιος, Παῦλε, ὅτι τὸ κίνημά μας αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ κινδυνώδεις συνεπειάς;»

«Βεβαίως ὄχι» ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς.

«Πρέπει λοιπὸν» ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Οὐττερσον «νὰ ἐξηγηθῶμεν ἀκριβῶς περὶ πάντων, πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον μας. Καὶ οἱ δύο ὑποπτεύομεν περισσότερα καὶ χειρότερα πράγματα, ἢ ὅσα εἶπομεν. Εἰπέτε μου λοιπὸν εἰλικρινῶς: Ἀνεγνωρίσατε αὐτόν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν προσωπίδα;»

Ἦτο τόσον κυρτωμένος καὶ ἐφυγε μὲ τόσῃ ταχύ-

τητα, ὥστε δὲν θὰ ἐτόλμων ἴσως νὰ ὀρκισθῶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα. Οὐχ ἤττον ὅμως, ἂν μὲ ἐρωτᾶτε μήπως ἦτο ὁ Ἀῦδ, σὰς λέγω «ναί»· αὐτὸς ἦτο εἶμαι βέβαιος. Ἡ μορφή ἐκείνη εἶχε τὸ αὐτὸ μέγεθος, τὰ αὐτὰ κινήματα. Ἐκτὸς τούτου, ποῖος ἄλλος εἴμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου μου; Οὐδεὶς ἄλλος εἶχε τὸ κλειδί, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου μου. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσετε ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου ὁ Ἀῦδ εἶχεν ἀκόμη τὸ κλειδί ἐπάνω του. Δὲν εἰξεύρω, κύριε Οὐττερσον, ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῇτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν Ἀῦδ.»

«Ναὶ τὸν εἶδα μὰ φορὰ καὶ ἠμίλησα μαζί του.»

«Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς ἔκαμε τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πᾶς ὅστις ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇ: ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατὰ τὴν ἀφύσικον καὶ ἀπαίσιον ἐπάνω του. Δὲν εἴμπορᾷ νὰ σὰς περιγράψω ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' εἰξεύρω μόνον ὅτι ὁσάκις τὸν ἔβλεπα ἐπάγωνε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου ὑπὸ ἀνεξήγητου φόβου καὶ βδελυγμίας.»

«Καὶ ἐγὼ ἔλαβα τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, καὶ τὸ αὐτὸ συναισθήμα,» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον.

«Ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ ὄν μὲ τὴν προσωπίδα νὰ τρέχῃ ὡς πιδήκος καὶ ν' ἀναβαίνει τὴν κλίμακα,» ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπηρέτης, «ἐσταμάτησεν ἡ καρδία μου καὶ ἔγεινα ψυχρὸς ὡς ἄν πάγος. Ξεύρω πολὺ καλὰ, κύριε Οὐττερσον, ὅτι ἡ μαρτυρία μου εἰς τὸ δικαστήριον δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἰσχύον καὶ κανὲν κύρος. Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅτι ἔχω ἱερὸν ὅτι αὐτὸ τὸ ὄν ἦτον ὁ Ἀῦδ.»

«Φοβοῦμαι, ὅτι ἔχετε δίκαιον, Παῦλε,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, «ἀπὸ μίαν τοιαύτην σχέσιν δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ συμβῇ μέγα κακόν, μέγα δυστύχημα διὰ τὸν φίλον μου. Φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ, ὅπως σεῖς, ὅτι ὁ δυστυχὴς Ἐρρίκος Τζέκυλ ἐφονεύθη, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ φονεὺς — κύριος εἶδε πῶς καὶ διὰ ποῖον λόγον — μένει ἀκόμη ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἐργαστήριον. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμεν τὸν θάνατον τοῦ Τζέκυλ. Καλέσατε τὸν Βράτσαβ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔαρος, ὅτε ἡ Μερτσέδες περιεμένετο ἐν Δρόννιγχαφ. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, εἰ καὶ οὐδαμῶς ἔχαιρεν ἐπὶ τούτῳ, ἔσχεν ὅμως τὴν φρόνησιν νὰ μὴ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν. Θὰ ἔκαμε πάρα πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν, ἂν δὲν προσεκάλει αὐτὴ ἰδίᾳ τὴν ἀδελφὴν της, μὲ τὰς φιλικωτάτας λέξεις, ἂν ὅχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας ἡ Μερτσέδες εἶχε διὰ τὴν Καρμελίταν.

Ἡ Μερτσέδες ἔφερεν ἤδη πλέον τὴν Καρμελίταν εἰς Δρόννιγχαφ πρὸς διαρκὴ διαμονήν. Εἶχεν αποφασισθῇ, ὅπως ἡ μικρὰ ἐπισκευθῇ εἰσέτι ἐν τῇ πόλει Σ. ἐν καλὸν σχολεῖον καὶ εἶτα, μετὰ τινα διαμονὴν ἐν γαλικῷ σχολεῖν ἐν Ἑλβετία, ἐπιστρέψῃ διὰ παντός εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον.

Ὁ Καϊὺ περιέμενεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν νὰ ὑποδεχθῇ τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν Μερτσέδες. Μόλις εἶχε καταβῇ ἐκ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἐμελλε νὰ μεταφέρῃ εἰς Δρόννιγχαφ τοὺς περιμενομένους, καὶ ἀμέσως ἐβρέθη ἐνώπιόν του ὁ συγγενὴς του, βαρὺνος φὸν Βόμστωρφ, φλυαρῶν μετὰ πάθους καὶ κομπορημοσύνης.

«Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν, ἀγαπητὲ φίλε καὶ ἐξάδελφε, νὰ ἴδω καὶ νὰ γνωρίσω τὸ θυγάτριόν σου, φασάτως δὲ καὶ νὰ χαιρετίσω τὴν περικαλλῇ κόμησαν Μερτσέδες, τῆς ὁποίας τὸν ἔπαινον κελαῖδου ἰσχυρὰ εἰς τὸ Δρόννιγχαφ. Πρὸ ἐτῶν — ξεύρετε — τὴν εἶδα — ἀκόμη πολὺ νεαρὰν καὶ ὀλίγον τι ἀδεξίαν εἰς τὰς κινήσεις της, ἀλλ' ἔχουσιν ἤδη τὰ γνωρίσματα τῆς ταχέως καὶ ζωηρῶς ἀναπτυσσομένης ἐκείνης καλλονῆς, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ στερηθῇ τῶν μεταβατικῶν καταστάσεων. Παρατηρῶ ὅτι εἶνε ἀκόμη πρωΐ! Πῶς θὰ εὗρισκες τὴν πρότασίν μου, ἂν σοῦ προέτεινα νὰ πῶμεν μίαν φιᾶλην οἴνου τοῦ Ὀπόρτου εἰς ὑγείαν τῆς μικρᾶς καὶ τῆς κομῆσας;»

Ὁ Καϊὺ ἐγέλασε καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀλλόκοτον ἄνδρα, ὅστις τὴν ἡμέραν ταύτην ἀκριβῶς εἶχεν ἐκτάκτως θεατρικὴν ὄψιν. Ἠκολούθουν δὲ αὐτὸν δύο μεγάλοι, ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς λαίμους κλοιῶν δι' ἀλόσεως συνδεδεμένοι, κάτιχοι μινηλάται κύνες, τῶν ὁποίων ἡ ὄλη ὄψις ἐμαρτύρει τὴν μηδέποτε κορεννυμένην πείναν. Ἡρμοζον πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κυρίου των καὶ ἐξακράτηζον συγχρόνως τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν εἶχε τὰ πρὸς ἰδίαν του συντήρησιν ἀναγκαῖα καὶ ὅμως πάντοτε προδεπᾶναι νὰ διακρίνεται τῶν ἄλλων δι' ἐκκεντρικὸν τινος ἢ πολυδαπάνου πάθους.

Ὁ Καϊὺ εἰσῆλθεν ἀνευ περιορισμοῦ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ κόμητος Φέλιξ, ἥδη δὲ τέσσαρας ἐβδομάδας μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου ἔλαβε παρὰ τοῦ Βόμστωρφ μίαν ἐπιστολήν, δι' ἣς ἐδίγχετο τὸ

περὶ τῶν χρημάτων ζήτημα, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύνταξις καὶ τὸ περιεχόμενον ἐξακράτηζον πιστότατα τὸν γράψαντα.

Ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμε κύριε ἐξάδελφε καὶ εὐμενέστατε προστάτα» ἔγραφεν ὁ Βόμστωρφ τῷ Καϊῷ. «Ἐλπίζω ὅτι ἐλάβετε τὰς ὀλίγας ἐκείνας γραμμὰς, δι' ὧν σὰς ἐξέφρασα τὸ ἄλγος μου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος τοῦ αἰοιθμοῦ πατρός σας. Ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐκφράσιν τῆς θλίψεώς μου καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος, ὁ ἀριστος οὗτος παρηγορητὴς, θὰ μετριάσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν σας δικαίαν θλίψιν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ.

Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος, τοῦ μακαρίτου, ἀπεχαιρέτισε τὸν κόσμον τοῦτον τέλειος ἱππότης, ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες γεννῶνται μὲ τὸ αἷμα τῆς noblesse, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουσι πλέον τίποτε νὰ ἐξευγενίσωσιν ἐν ἑαυτοῖς.

Κεκλημένος νὰ καταλάβῃ ἐν τῷ ποικιλοχρῶ τούτῳ κόσμῳ ἄλλην θέσιν, ἡ αἰ ἀναρίθμητοι μυριάδες τῶν κατὰ σύμπτωσιν πλασμάτων, ἀτινα κατοικοῦσι τὴν γῆνιν σφαῖραν μᾶλλον κατὰ τοὺς νόμους τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ὕλῶν ἢ πρὸς ἀφέλειάν τινα τῆς προοδευομένης ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ, κατέλιπε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δυσαναπλήρωτον κενὸν καὶ ἡ ἀπώλειά του εἶνε ἀνεπανόρθωτος, οὐχὶ διὰ τοὺς συγγενεῖς του μόνους.

Πόσον ὁ μακαρίτης ἠμερῖνα περὶ τῶν συγγενῶν καὶ πόσον ἐνδιαφέρον εἶχε πρὸς αὐτοὺς, δύναται νὰ σὰς ἀποδείξῃ τὸ ἐσώκλειστον ἀντίγραφον.

Εἰς ὅλας μου τὰς ἐναντιώσεις μοι ἀντέτεινε πάντοτε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ συγγένεια εἶνε ἱερὸν πρᾶγμα· ἐγὼ δὲ εἰς τὴν γενναίότητα, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ συγγενικὴ ἀγάπη, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντίστα περισσότερον καὶ ἐνέδωκα.

Πλὴν τούτου, εἰς τὰ βιβλία τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκομεν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἔλκομεν τὸ γένος, ὑπάρχουσιν ἰδιαιτεροὶ παράγραφοι, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τιμῆς τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν τάξεως, καὶ οὕτω ἀνέκαθεν ὠφέλιμα καὶ πατροπαράδοτον ἔθιμον, κατ' ὃ τὰ εὐποροῦντα τῆς οἰκογενείας μέλη βοηθοῦσι πάντοτε καὶ ὑποστηρίζουσι τὰ ἄπορα.

Ἄν εἶχον ἀκόμη σήμερον τὰ κτήματα καὶ τὰ μέγαρα τῶν προγόνων μου, θὰ ἀπεδείκνουν καὶ ἐγὼ διὰ τῶν ἔργων ὅτι ἀσπάζομαι τὸ ἔθιμον τοῦτο.

Καὶ σεῖς δέ, ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμε ἐξάδελφε καὶ γενναῖε προστάτα μου, ἔχετε τὰς αὐτὰς ἰδέας, ὡς καὶ ἐγὼ. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ ἐπικυρώσῃτε εὐμενῶς τὸ ἐσώκλειστον ἔγγραφο, οὐδαμῶς δὲ ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν γενναίότητά σας, ἂν εὐδοκήσετε νὰ ἀδελφώτετε τὸ ποσόν, τῶν ὁποίων τὴν παραλαβὴν εἰς τὸν ἐξοχώτατον πατέρα σας δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποποιηθῶ, διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους.